

ZAPADNI KOLODVOR ILI PERON SREĆICE

PREMIJERE

FESTIVALI

OBLJETNICE

RAZGOVOR

GLAZBENI

TEATAR

ESEJ

TEMAT

GAVRAN U

PARIZU

IZ STRANIH

ČASOPISA

TEORIJA

IZ POVIJESTI

NOVE

KNJIGE

DRAME

Ksenija Zec, *Zapadni kolodvor*

Teatar Exit

Premijera: 20. listopada 2006.

Klaunerija je poseban žanr scenskog izraza. I rijeđak, barem na ovim našim prostorima. Klaunerija u sebi sadržava mnoge vještine, od pantomime do scenskog pokreta, glume, plesa i neke posebne male tuge. Ali ta tuga nikada nije bez nade, to je tuga koja uživa u malim srećama, tuga koja sebi stvara otok srećice i ljubopitljivo traži naše sudjelovanje i podršku. To je plemenito umijeće koje zahtijeva vrhunsko svladavanje mehanike pokreta i stvaranje odnosa prema svakoj kretnji, gesti, pogledu, trzaju ramena, koraku. Ono je sve u tijelu glumca/glumice u gibljivosti ruku, svakoga pojednog prsta, u načinu hoda i komunikaciji s prostorom i onoj tako dragocjenoj komunikaciji s onima koji sjede u gledalištu. I kada se sve to slije u jednoj predstavi u očaravajuće klupko, onda se govori o predstavi *Zapadni kolodvor*, autorice Ksenije Zec i glumaca-suautora Ozrena Grabarića i Jelene Lopatić. I ništa tu nije ni premano ni previše. A scena, naoko prazna, samo s drvenim ljestvama, postaje oaza svega onoga što bismo htjeli od samih sebe, naših nada, susreta, rastanaka, ljubavi i patnji.

To umijeće ekspresije koja nikada ne prelazi u jeftino dodvoravanje publici, to samozatajno rudarsko kopanje po svakom treptaju ljudske duše je kvaliteta onih čije se misli i osjećaji nisu zaprljali i koji niti žele niti znaju varati na pozornici.

Ovaj *Zapadni kolodvor* je kao i svaki kolodvor i mjesto očekivanja i mjesto odlazaka i slučajnih susreta i povrataka. Na tom Zapadnom kolodvoru je prvo On, sam s kovčegom koji cvili kad se sjeda na njega, s klaunovskim crvenim nosom i jednim pismom što mu se zaljepilo za potplat, koje premeće po džepovima. Ali, ubrzo, on postaje i ona i ljubavnik i promatrač i prolaznik, a sve to uz pomoć jednog kaputa, dva šešira i ljestava. I kad sam sebe grli, on grli nju, a kad se tuče, tuče se s njim. Jer jedna ruka je ona, druga je on, jedan dlan je muški, drugi je ženski, pa se i rukuju i ljube i plešu zajedno i svadaju se i zavode međusobno i maze i mire. A sve bez ijedne izgovorene riječi. I na kraju se dogodi i ljubavni trokut i svada izbija. Poslije je uz njega slijepac pa mladi frajer s bejzbolskom kapicom... I tako naš Čovjek susreće ljude i svi su to on, a mi uživamo u gledalištu fascini-

ZAPADNI KOLODVOR

Premijera 20. 10. 2006. Teatar EXIT

Autor: Ksenija Zec

Uloge:
Tuli Ozren Grabarić
Mala Jelena Lopatić

Autor glume i izbor glumice: Damir Simunko
Scenografija i kostimi: Zdravko Stoklik
Dizajn rasvjete: Zdravko Stoklik
Tehnički efekti: Vedran Rajta
Majstor svjetla: Tomislav Basić
Majstor tona: Nebojša Pseunković
Fotografije: Rade Saradeš
Dizajn promocijskog materijala: Sanja Prnjak i Petar Raguz
Promocija i organizacija: Maja Jarić
Umjetnički voditelj: Teatar EXIT, Matko Raguz
Veliko hvala Vanji Ornić, Ino Zecu, Igoru Paulići, Pavlici Basić, Lani Gospodarić, Superheroshopu...

Predstava nastala prema materijalima za diplomski ispit iz scenskog pokreta na ADU Zagreb, 2006. godine.

ZAPADNI KOLODVOR

rani lakoćom i vještinom kojom se pokušava stvoriti oaza srećice pa makar ta srećica trajala treptaj oka. A kad sjedne pročitati novine, odjednom se iza velikih novina pojavljuju mali, nježni, ženski dlanovi koji ga uporno ometaju u tom čitanju. Iza novina promalja se njegova ženska varijanta, u istim hlačama i istim cipelama koja se jednim potezom pretvara u mladu plesačicu što pleše u velikim crvenim cipelama. Gledamo dva plesača u jednom tijelu, sve dok se cipele same ne otpute svojim putem. I ništa tu nije veliko, sve je malo, sve je filigranski krhko, sve je jednostavno i čisto, meko i lagano. I on i ona kao da lebde po sceni, crtajući male krugove sreće. Ne samo njihove nego i naše, zbog zahvalnosti i užitka kojima smo bili zapljusnuti na predstavi, na toj maloj oazi srećice bivanja na sceni i pravog, čistog kazališta koje se i ovom predstavom dokazuje kao plemenita i nesebična umjetnost.

Ono što u toj predstavi fascinira jest struktura samoga kazališnog čina. Iako nema neke priče, iako je sve na prvi pogled arbitrarno, a pojedine scene se po-

PREMIJERE

FESTIVALI

OBLJETNICE

RAZGOVOR

GLAZBENI

TEATAR

ESEJ

TEMAT

GAVRAN U

PARIZU

IZ STRANIH

ČASOPISA

TEORIJA

IZ POVIJESTI

NOVE

KNJIGE

DRAME

vezuju ili vanjskim zvukovima ili glazbom ili pokretom ili predmetom, sve je čvrsto strukturirano u mišljenju same predstave, a opet dovoljno otvoreno za glumce koji nisu samo izvođači. Činjenica što je predstava nastala iz ispitnog rada na Akademiji dramske umjetnosti nije nevažna. Kombinacijom vježbi, pedagogije i razvijanja mašte na sceni i ispitivanjem granica glumačkog tijela na pozornici i njegova intimnog područja uronjena u igrači prostor, autorica Ksenija Zec prije svega je pokazala koliko se puno može napraviti s tako malo na jednoj pozornici. Istraživanje koje uvijek kreće iz glumca samog, iz njegovih afiniteta i želja, zaštitni je znak ove predstave kojoj je uspjelo svladati jaz što obično dijeli ispitnu produkciju od zaokružene predstave, tako da

publici nije ni važno koja je zapravo bila ishodišna točka ove predstave.

Sjećam se kada mi je Ksenija pričala da su redovito slali studente glume na zagrebački kolodvor kako bi tamo promatrali ljude i kako su poslije o tome razgovarali i koristili neka opažanja u radu tijekom studija. Nisam ni sanjala da ću nakon nekoliko godina gledati predstavu koja u sebi sjedinjuje i ta prva propitkivanja o ljudima i ono što Ksenija Zec i inače radi, a to je stvaranje cjeline iz glumačkih tijela koja su potaknuta na gibanje, uz glazbu, šum, krik ili jednu riječ. Ovakav način rada ne samo na Akademiji dramske umjetnosti nego i u kazalištu rijedak je, ali ništa manje značajan i važan. U prvom redu zato što se vraća onom najvažnijem:

Ozren Grabarić

Jelena Lopatić

radosti igre. Bez te radosti i otvorenosti kojom zrači predstava *Zapadni kolodvor* kazalište gubi smisao. Ozarena lica svih – i onih na sceni i onih u gledalištu – potvrđuju kako je svaki kazališni čin rođen u igri pravi početak dubokog promišljanja kazališta kao takvog.

